

på en eller anden virkning, tog jeg overtøj på og gik ned på gaden. Selvom det var mørkt kunne jeg godt se, at nu var det blevet forår og alt var blevet grønt omkring mig. Og mens jeg bevægede mig ned mod parken, mærkede jeg, at der lugtede af blomster og græs. Det var ikke, fordi jeg blev glad eller glemte, hvor dårligt jeg havde det. Men alligevel fnes jeg, for jeg tænkte lige pludselig:

—Der er kraftedeme meget sand i Sahara! —

FALLIT

Da det ringede på døren onsdag eftermiddag vidste jeg, at det var ham — og hele denne uge og sidste uge med havde jeg vidst, at han ville komme, og at jeg ikke på nogen måde kunne undgå det, ligegyldigt hvad jeg fandt på. Men som de fleste jo altid gør, når de står over for noget ganske forfærdeligt, så fortrængte jeg alt, og tænkte:

— Det går jo nok, — og:

— Så slemme er de vel heller ikke, — og:

— Du ligger nederst i bunken, — og:

— Måske sker der et eller andet. —

Men nu var han her, og jeg var klar over, at det var ham, allerede inden jeg åbnede døren. Og jeg kunne godt have undgået det, i det mindste i dag. Jeg kunne have udskudt det et stykke tid, for jeg kunne jo undlade at åbne for ham, og så ville han vel gå igen, og dét ville give mig en dag eller to mere, og måske ville dét redde mig. Det var sandt at sige ikke alt for sandsynligt, men muligheden ville i det mindste have været

der, og hvis jeg undlod at åbne nu, ville der måske gå to eller tre dage mere, inden han kom igen, og måske var det netop de par dage, der kunne redde mig, forudsat, naturligvis, at der skete noget, jeg ikke havde regnet med, at der kom en gud op fra maskinen eller en rar mand med en papkasse. Men jeg troede ikke på det, ikke for alvor. Så jeg åbnede.

Og han var langt fra så frygtindgydende, som jeg havde forestillet mig.

Han var lidt gammel, omkring de 50, og han var hverken særlig velklædt eller høj eller grim eller ondskabsfuld at se til. Han var nærmest anonym, og lidt trist, og han var ikke aggressiv, slet ikke. Han blev stående udenfor, på min dørmåtte, og han præsenterede sig og fortalte, hvem der havde sendt ham. Han spurgte, om jeg var den, jeg var, og da jeg svarede, at det var jeg, spurgte han, om det stadig var mig, der ejede dette hus, og da jeg igen bekræftede, spurgte han meget høfligt, om han måtte have lov til at komme indenfor. Han gjorde mig straks opmærksom på, at han ikke sådan bare måtte gå ind uden videre – og da jeg spurgte, om det så ikke ville være mere smart for mig at sige „Nej, De må ikke komme indenfor,“ forklarede han mig, at det var der da ingen grund til, for vi skulle jo bare „*tale med hinanden*“.

Han tørrede høfligt fødderne af inden han gik ind i mit hus, og som altid når der kommer gæster spurgte jeg, om jeg måtte byde på et eller andet. Jeg fortrød omgående bemærkningen, og jeg tænkte:

– ikke *dét*. Ikke *dét*. *Alt andet kunne du sige, blot ikke dét*, – men han blev ved med at være høflig og imødekommende, og han sagde, at han gerne ville *betale*, hvis jeg gav ham en øl. Så kunne vi dele den, mens vi kikkede på sagen.

– Er det i orden, hvis jeg giver dig fem kroner? – spurgte han, – koster en øl ikke sådan ca. fem kroner? –

Han gik ind i stuen og satte sig, og jeg kom tilbage med to øl og to glas, og han sagde omgående, at jeg ikke behøvede komme med to øl.

– Gem hellere den ene, – sagde han, – jeg drikker ikke så meget. –

Derpå tog han papirerne op af et bugnende chartequ, læste dem hurtigt igennem uden at sige noget, men da jeg skænkede en halv øl op for ham, holdt han inde med læsningen og sagde tak.

– Aaah, – sagde han, – der findes nu ikke noget som en øl. –

Da jeg ikke svarede, så han igen ned i papirerne og spurgte:

– Er du gift? – og da jeg så svarede „nej“, så han sørgmodigt op på mig og sagde:

– Du er heldig, – og jeg tænkte: *hvad i alverden mener han dog med dét?* og han fortsatte:

– Bor du alene her? – og:

– Tilhører alle effekterne her i huset dig? – og jeg svarede fuldstændig ærligt på alle spørgsmålene, og

jeg tilføjede, at det ikke var min skyld, at alt var endt som det var, og jeg forklarede ham, at jeg ikke lå og spekulerede i at skyldte penge, og jeg havde jo ikke *planlagt* det her, men tingene var gået som de var gået, og som det så ud nu, kunne jeg hverken gøre fra eller til, og jeg skulle selv være den første til at beklage det.

Han så op på mig med vandede, anonyme øjne, som skræmte livet ud af mig, og jeg troede et kort øjeblik, at han ville lægge en trøstende hånd på mine skuldre. *Han vil røre ved mig nu*, tænkte jeg, og mærkede, hvordan alt begyndte at skride. De vandede øjne iagttog mig, og han så lige igennem mig.

– Tag det nu bare helt roligt, – sagde han med denne lidt triste stemme, som man ikke kunne bedømme noget som helst ud fra, – tag det nu bare helt roligt. Vi afgør jo ikke noget i dag. Vi taler blot sammen ... –

Han spurgte, om han måtte få lov at se sig lidt om i huset, og da jeg gav ham lov, gjorde han et stort nummer ud af at forklare, at han ikke ville tage noget som helst med sig. Han skulle blot udfylde nogle rubrikker i et skema. *Bare nogle rubrikker*. Og han gik ind i værelserne, og jeg lagde mærke til, at han haltedede og han så på mine ting, han undersøgte min computer og mit fjernsyn og stereoanlæg og vurderede, hvor meget møblerne var værd, og han spurgte, hvor meget fjernsynet og videoen havde kostet, og hvornår og hvor og hvordan de var købt, og han talte, hvor mange malerier, der var hængt op rundt omkring, og han forsøgte at

danne sig et begreb om, hvor ægte eller uægte tæpperne var.

Men han hånede ikke. Han udfyldte sine rubrikker, men han hånede ikke. Han kommenterede intet. Han undersøgte tingene, han var meget høflig og han gjorde alt, hvad han kunne, for at jeg ikke skulle føle mig dårligt tilpas. Han prøvede at virke harmløs, og han prøvede at få mig til at glemme, at han var her.

– Du må undskylde, at det tog så lang tid, – sagde han endelig, – men jeg *skal* gøre dét her. Og det betyder ikke så meget. Det er formalia. –

– Kan du betale noget nu? – spurgte han, og jeg løj: – jeg kan betale 8.000, – i morgen, – og da han fortsatte:

– Hvor meget kan du afdrage om måneden? – Løj jeg en gang til og sagde:

– Også 8.000. –

Han satte et kryds i en rubrik, som jeg ikke kunne se, men det var sikkert en af dem, hvor der står „indvilliger i afdragsordning“, og derefter så han direkte på mig, og hans øjne var grønne og ikke spor vandede, og han sagde:

– Det er nok for lidt. Jeg er ked af at sige det, men sandsynligvis er det for lidt. –

Da jeg spurgte ham, hvad *de* så ville gøre i den anledning, svarede han, at han ikke vidste det, men foreløbigt ville *han* acceptere ordningen – forudsat at han virkelig også fik de 8.000 i morgen. Men sandsynligvis

ville de ikke mene, det var tilstrækkeligt. Det var tvivlsomt, om de ville acceptere det. Desværre.

Jeg forsøgte at forklare ham, at de dårligt kunne gøre andet, for jeg kunne ikke på nogen måde tilbyde mere, og han var hele tiden meget høflig og afdæmpet, og sagde, at *han* da absolut ville acceptere mit tilbud, han som privatperson altså, og hvis det var *ham*, der bestemte, ville han sågar acceptere mindre end det. Men desværre var det ikke ham, der bestemte. Og de plejede ikke at acceptere så lidt. Men nu får vi se. Under alle omstændigheder var der ingen grund til panik, forklarede han, for nu var vi jo kommet frem til en *afdragsordning*, og det var ensbetydende med, at jeg kunne beholde mine ting. Hvis jeg overholdt ordningen, og betalte ham de 8.000 i morgen, havde de jo ingen grund til at foretage sig yderligere. Hvis blot jeg overholdt ordningen, ville min sag køre som rutine, og der kunne gå helt op til et år, før de bad mig om at forhøje min månedlige ydelse.

– Det vigtigste ved sådan et forhold er at have en *ordning*, – forklarede han, – bare der er *orden* på tingene. For det viser, at vi kan kommunikere. –

Han rakte en formular over til mig, sagde, at det kun var standardformularen og bad mig underskrive. Det var ikke på nogen måde farligt, sagde han. Han havde oven i købet gjort noget, han ikke måtte. Han havde rubriceret de 8.000, jeg skulle betale i morgen, som første månedlige afdrag. Så i realiteten havde han ud-

skudt første afbetalingsdag en måned. Og netop det viste, hvor vigtigt det er at have en *ordning*. For når først man har en ordning – så kan man jo tale sig til rette.

Jeg skrev under, og da det for anden gang i dag ringede på døren, lod han som ingenting. Han fortsatte stiltørdigt arbejdet med at udfylde rubrikker, og da jeg lukkede op for Dorte, sørgede han for at være så anonym som overhovedet muligt. Han registrerede, at hun kom ind, og sagde neutralt – Goddag, – til hende, og – tak for i dag, – til mig, og så gik han sin vej med de underskrevne papirer.

– Så kom de altså alligevel? – spurgte hun, og hun virkede hverken vred eller forarget. Hun konstaterede blot, at *de* havde været her, og det virkede som, at det havde hun da vidst hele tiden.

Og hvad kunne jeg sige?

– De kom alligevel, Dorte, – sagde jeg, og hun kom over til mig og hun omfavnede mig uden at sige et ord. Hun omfavnede mig, og jeg tænkte: De kom alligevel. Selvfølgelig kom de alligevel, og dét i dag var det mindste af det, men Dorte ville stadig omfavne mig, og for første gang nogensinde modtog jeg medlidenhed fra et andet menneske.

Hun omfavnede mig på trods af, at der var meget mere i vente, og det havde kun været det mindste af det i dag, og inden der var gået et halvt år, ville alt være

væk, både baren og huset og tingene, og jeg ville stadig skyldte *dem* og også alle de andre. Men hun omfavnede mig.

Dorte omfavnede mig, og hun sagde ikke et ord om, at det var „synd“, og hun påstod heller ikke, at de var urimelige, eller at det var uretfærdigt. Hun omfavnede mig. Løbet var kørt, og jeg var færdig, men hun var her stadig – lidt endnu – og hun omfavnede mig.

Hun omfavnede mig.

IMMATRIKULERET 1.9. 1982, SPØGELSE

Men tirsdag morgen står jeg op, med hovedet blæst igennem af maredidt, og jeg kan mærke, at jeg er begyndt at *bide* igen. Tandlægens arbejde er ødelagt, det gør ondt i munden, og jeg er meget desorienteret, og det dunker overalt i kroppen.

I flere timer er jeg lige så levende som en zombie. Mine tanker kører i ring – om et eller andet, der vil op, men så falder det sammen. Og dør.

Og så tænker jeg: Nu har jeg været i gang i mere end 15 år, og jeg er måske kommet længere ud end nogensinde før. Og så snart det var lige ved at være færdigt, kom der én og smadrede det. Charlotte slog op med mig, Iben slog op med mig – og Henriette klarede den jo slet ikke, hun gik derimod i sort efter fem år, og jeg mistede den eneste ven, jeg nogensinde har haft.

Og alt er meget forvirret, og jeg finder et stykke papir og skriver: *På universitetet er man sikker på én ting og ikke meget andet. Det menneskelige ligger i naturen, og det er umuligt at møde et anstændigt menneske med succes. Vis mig en succes, og jeg skal*

SEX

Selvfølgelig kunne jeg ikke få lov til at være i fred og gå hjem alene, og der kom en eller anden hen til mig igen, fordi hun så, at jeg var alene nu og et let offer. Det var tæt på sidste omgang, og de fleste andre fyre var væk.

– Hej, – sagde hun glad, og jeg faldt og faldt, og det var som om jeg mistede det hele. Jeg smilede til hende, og tingene forskød sig, og jeg hadede mig selv, fordi jeg var holdt op med at hade de andre, og jeg hadede tanken om at hade de andre, samtidig med at jeg også hadede hadet til mig selv, og jeg hadede også tanken om i det hele taget at tænke over, hvorfor jeg hadede så mange ting, i stedet for bare at hade dem.

Efter ti minutter blev det uudholdeligt, og jeg ville gå, men hun insisterede på, at jeg blev lidt længere sammen med hende, og mit immunforsvar var svækket af al sprutten siden i formiddags og dagen før. Så jeg blev hængende.

Hun blev ved og ved med at tale, og jeg tænkte: „Holder hun dog ikke snart kæft“, men så følte jeg

med et, at her var koldt, og jeg måtte gøre noget, og jeg faldt tilbage til de gamle roller og gav mig til at give hende øl, og hun var lige lovlig slank, men alligevel ganske køn, og denne gang hed hun Signe eller Stine, eller hvad det nu var, og jeg glemte det i samme øjeblik hun fortalte det.

For det måtte stoppe nu. Jeg havde kvalme, og det snurrede i fingrene og fødderne. Jeg var fyldt helt op, og hvis jeg havde lyst til noget som helst med hende, så var det at stoppe en håndgranat op i fissen, detone-re, og: Kapow! Og så stå dér og grine, mens det riko-chetterede i lokalet med små, behårede kødstumper. Eller købe en ligkiste, lægge mig på ryggen, folde hæn-derne på maven og lukke øjnene. *Derhjemme. Alene. Sove.*

Jeg kom til at smile, for det ville være skønt at luk-ke et univers, hendes, eller mit eget, men så smilede hun tilbage igen, rakte glasset frem og sagde:

– Skål ... –

Uden rigtigt at ville det trådte jeg ind i spillet og svarede og begyndte at benytte mig af en fidel fulde-mandshøflighed, for jeg fik den fikse idé, at jeg måtte gøre et godt indtryk inden jeg forsvandt ud af hendes liv. Men hun misforstod. Og så må et eller andet skjult spritdepot i min krop være begyndt at virke, for jeg blev varm om hjertet og sagde pæne ting og købte fle-re øl.

Og man måtte i det mindste indrømme, at hun havde en køn latter. Jeg kunne også godt se, at hun ikke var

grim. Hun var ikke engang utiltrækkende. Hun så op på mig med klare, blå øjne, der ville have gjort mig meget forelsket, hvis jeg havde mødt hende for ti år siden. Men jeg er ikke mig selv længere, og der kom kun en lille, fad stimulerende af hormonerne, og jeg syntes, hun var sød. Så døde det.

Men jeg huskede hele tiden at være velopdragen, og jeg lo konstant, selvom det eneste jeg tænkte var:

– Hvor ér jeg dog bare træt, – og da jeg forsøgte at forklare det, skammede jeg mig over mig selv, og tænkte, at det er en forbandelse at udsætte sig selv for så meget styrtdruk, at man ikke engang bliver smigret, når en køn pige er interesseret i én. Men hun misforstod igen og tog det som en opfordring, og fortalte at:

– Jeg er også selv lidt træt, – og hendes hånd strejfedede min, og øjeblikket efter spurgte hun, om jeg ikke ville danse med hende inden „vi“ gik.

Og jeg gik igen hjem med et fremmed menneske, og hun greb min hånd, og håndfladen var en lille smule klam og nervøs. Hun appellerede hele tiden, og hun spurgte om vi ikke skulle gå hjem til hende, for hun boede „lige i nærheden“. Jeg ville sige nej, men så trykkede hun sig ind til mig, som om hun frøs, og hverken da, før eller senere var jeg i tvivl om, at hun var en af dem, der er meget ensomme og har så mange problemer, at alt kan hjælpes.

Og hele tiden standsede vi op og kyssede, i opgange eller i porte eller bag parkerede biler, og jeg fik hånden op under hendes trøje og rørte ved en alt for mager krop og små bløde bryster, som jeg manipulerede indtil hun begyndte at stønne.

Og hun fortalte mig, at hun havde holdt øje med os hele aftenen, og at hun syntes jeg og mine venner havde været så sympatiske og sjove, og jeg tænkte igen – Bullshit, – for det var en absurd tanke, at nogen som helst skulle synes om de idioter. Hun prøvede at smigre mig og forklarede, at hun syntes, vi havde „stil“.

– Tror du, de kunne lide mig? – spurgte hun pludseligt, og det troede jeg faktisk ikke.

– Stammen er tendentielt incestuøs og principielt fjendtligt indstillet over for fremmede, – svarede jeg.

Det rystede på hende, og hun blev nervøs og hektisk og begyndte igen at give mig komplimenter, og til sidst virkede al hendes smiger, selvom jeg jo udmærket var klar over, at hun var på grænsen af tåbestadiet, og jeg virkelig havde skrabet bunden denne gang.

Hun låste os ind i en ejendom, der var alt for flot til sådan et lille fjols, og vi gik ind i en stor og nydelig lejlighed, og hun bad mig gøre „lige hvad du har lyst til“, og jeg tænkte, ja, det har jeg da virkelig også tænkt mig.

Men så væltede trætheden igen indover, og jeg var lige ved at besvime. Hun opdagede det ikke, selvom det var åbenlyst. Hun kom tilbage med en flaske hvidvin og to glas, og hun var ikke så nervøs nu, i vante omgi-

velser, og hun skænkede op og bad mig „føle mig hjemme“. Hun satte en eller anden compilation cd på, og da stuen blev oversvømmet af den allermost udtrådte hitlistemusik, betroede hun mig, at hun virkelig var glad for at være fri nu, og nu kunne hun gøre lige, hvad der passede hende. Mente jeg ikke også, at der var noget helt specielt ved den nye svenske musik? Hendes eksfyr kunne ikke fordrage den, sagde hun, og da jeg affabelt svarede, at så var det da søreme godt hun var sluppet af med ham, lo hun indforstået til mig, som om vi havde været venner i mange år. Meddelelsen var nået igennem. Der var en person derude, som havde *elsket* hende.

Hun skyndte sig at understrege, at nu skulle der gå lang tid inden hun bandt sig igen. Lige nu havde hun virkelig behov for at komme sent hjem fra byen, uden bagefter at blive afkrævet forklaringer og få dårlig samvittighed. Det var bare lækkert at være fri. At kunne bestemme selv ...

Og det var så let. Selvfølgelig var hun *ikke* glad for at være alene. Hvad fanden skulle jeg ellers hér? Og jeg tænkte, at nu jeg var her, kunne jeg lige så godt tage de fordele der måtte byde sig, for et hul er et hul, om det så sidder i røven på en anorektisk neurotiker, og derfor tog jeg fat og væltede hende om på Futonen og tog tøjet af hende, og vi bollede.

Bagefter udførte vi efterspil, og jeg spurgte, hvad hun havde lavet før i tiden, og hvad hun lavede nu, og jeg lod hende tale – for det var dét, hun i virkeligheden

ville, troede jeg. Og hver gang jeg var ved at få fod på det hele, blev jeg forvirret, og der kom sådan en mærkelig form for skam, og jeg følte, at jeg havde forpligtelser og var nødt til at takke pænt for knaldet.

Det var så tydeligt. Hun *var* ulykkelig, og selvom hun ikke sagde det direkte, var jeg ikke et sekund i tvivl om, at hendes liv var én lang række af nederlag og kuldsejlede projekter og ekstremt kortvarige forhold, og det var slet ikke utænkeligt, at denne her „fyr“ var et rent fantasifoster. Men selvom det var så sørgeligt, at det nærmest var grinagtigt, så syntes jeg alligevel hun var sød, og det var ikke godt, det her, og da hun spurgte, hvad jeg lavede opfandt jeg en pæn historie, så hun ikke ville skamme sig, når tømmereændene indfandt sig i morgen tidlig. Jeg løj hende lige op i ansigtet, og så opfordrede jeg hende til at fortælle noget mere om sig selv. Og det var stadig meget forudsigteligt, og jeg hørte kun efter med et halvt øre, og når hun holdt pauser i monologerne, sad jeg og væddede med mig selv om, hvad fortsættelsen ville blive.

Jeg trøstede hende for alt muligt, og jeg roste hende for hendes store, fine lejlighed, for dét lagde hun hele tiden op til, og som en betænksom og kærlig ung mand påstod jeg, at *jeg* også havde siddet og kikket efter *hende* hele aftenen. Tilsyneladende fik hun ikke mange komplimenter, for hun blev meget glad, hun fik sådan en skæg lille trækning om skuldrene, og så pilede jeg lidt mere ved hende, og vi bollede.

Bagefter prøvede hun at få mig til at fortælle mere om mig selv, og jeg kunne mærke, at hun godt var klar over, jeg ikke på noget tidspunkt havde svaret ærligt, så jeg fortalte hende et par ting, som sådan set var rigtige nok. Eller de kunne være det. Men inden det blev alt for intimt foreslog jeg, at vi sov nu. Der er også en dag i morgen.

– Skal du noget? – spurgte hun, og jeg sagde naturligvis nej, og så sagde hun et eller andet om, at vi kunne gå en tur „ned til søerne“ eller i biografen.

Da hun endelig faldt i søvn, var jeg blevet overtræt. Jeg lå vågen i både en og to timer og indimellem rørte jeg ved hende, og egentlig var hun køn. Hvis man så på det på dén måde, var hun faktisk sød. Og det var ikke godt. Jeg blev ked af det, for det var rent lort i forvejen, og det ville blive værre, meget værre, hvis det så viste sig, at jeg oven i købet godt kunne lide hende. Det kørte rundt i hovedet på mig, og jeg så billede af alle de andre, jeg har været sammen med, og så tog kroppen over og bevægede mig musestille ud af sengen og iførte mig sokker, sko, og masser af tøj, og den tænkte:

– Jeg skrider før du vågner! –

KIMONO MIT HUS

– Min sparksplade er forsvundet, – sagde hun, – det skulle vel ikke tilfældigvis være *dig*, der har taget den ... efter festen? –

Han følte en isnende fornemmelse i fingerspidserne og blev forvirret. Og bange. Urolig. Før hvad kunne det her ikke ende med. Han skyndte sig at svare:

– Jo, det var det vist. Du må virkelig undskyldede ... Jeg ville altså ikke score den eller noget, –

Du var fuld, – svarede hun omgående, også selvom det emne egentlig var udeibatteret. Mange gange. Men hun var en anden nu, og hun så på ham med så megen vrede, at han næsten ikke kunne genkende hende. Det var slet ikke rart. Han var lige ved at fortælle hende, hvor lidt han i virkeligheden havde drukket den aften, for han havde jo langtfra været den mest berusede i lokalet. Men selvfølgelig gjorde han det ikke. Han var udmærket klar over, at denne gang risikerede han den helt store tur. Så han fandt desperat på en undskyldning.